

У вівторок, 11 жовтня 1988 року, «Шоу Джейсона Тавернера» закінчилося на тридцять секунд раніше, ніж зазвичай. Технічний працівник, що спостерігав за студією крізь прозорий пластик контрольного купола, зупинив фінальні титри відео й подав знак Джейсону Тавернеру, який вже почав сходити зі сцени. Технік постукав пальцем по зап'ястку й показав на рота.

— Не забувайте надсилати нам ваші листівки й привітання, — м'яко промовив Джейсон у мікрофон. — І не перемикайте канал — на вас чекають «Пригоди неймовірного пса Скотті».

Технік усміхнувся, Джейсон усміхнувся у відповідь, після чого звук і зображення вимкнули. Їхня годинна музично-розважальна програма, яка посідала друге місце в рейтингу найкращих телешоу року, закінчилася. І все пройшло чудово.

— Але де поділися ті півхвилини? — запитав Джейсон у спеціальної зірки вечора Гезер Гарт. Це його непокоїло. Він любив розраховувати свої шоу до секунди.

— Заспокойся, крихітко, все гаразд, — відказала вона, приклавши прохолодну долоню до його дещо спітнілого чола, й ніжно пригладила світло-русяве волосся.

— Ти хоч уявляєш, яку маєш владу? — запитав Джейсона їхній агент Ел Блісс, близько, як завжди, надто близько підходячи до нього. — Сьогодні ти застібав ширінку перед тридцятьма мільйонами глядачів. Це своєрідний рекорд.

— Та я щотижня застібаю ширінку в ефірі, — відповів Джейсон. — Це моя фішка. Чи ти не дивишся шоу?

— Але перед тридцятьма мільйонами... — сказав Блісс, і його кругле червонясте обличчя вкрилося краплинами поту. — Подумай лишень! До того ж не варто забувати про доходи за повторні трансляції.

— Я вже, мабуть, помру, а гонорари за це шоу й далі надходитимуть. І слава Богу! — відрізав Джейсон.

— Ну, ти можеш померти й сьогодні, зважаючи на те, скільки твоїх фанів у цю мить товчеться під дверима студії. Тільки й чекають, щоб роздерти тебе на шматочки завбільшки з поштову марку, — зауважила Гезер.

— Серед них є й ваші фанати, міс Гарт, — пропихтів, мов захеканий собака, Ел Блісс.

— Хай їм біс! — різко відказала Гезер. — Чому вони не розходяться? Хіба немає закону, який забороняв би вештатися тут без діла, чи чогось на кшталт цього?

Джейсон схопив руку жінки й міцно її стиснув, повертаючи до себе увагу явно роздратованої міс Гарт. Він ніколи не розумів її ненависті до власних прихильників — для нього вони були основою його існування як публічної особи. А публічність та роль всесвітньовідомого шоумена й були самим його існуванням. І крапка.

— Якщо ти так до них ставишся, тобі не варто працювати на телебаченні. Облиш це. Стань краще соціальним працівником у таборі примусової праці.

— Там теж люди, — похмуро мовила Гезер.

Крізь натовп до Джейсона Тавернера й міс Гарт проштовхалися двоє охоронців зі спеціального загону поліції.

— Містере Тавернер, ми розчистили коридор, наскільки це взагалі можливо, — прохрипів товстіший із двох. — Ходімо, поки глядачі зі студії не дісталися до бічних виходів.

Він подав знак трьом іншим спецохоронцям, які одразу ж рушили задушливим велелюдним проходом, що врешті-решт вивів їх на нічну вулицю. Там на них уже чекав розкішний неболіт «Роллз-Ройс», хвостова ракета якого ледь помітно ритмічно дрижала на холостому ході. «Мов механічне серце», — подумав Джейсон. Серце, що билось тільки для нього, адже він був зіркою. Ну, й оскільки Гезер перебувала поряд із ним, то і для неї також.

«Вона заслужила на це — сьогодні Гезер добре заспівала. Майже так само добре, як і... — Джейсон подумки вишкірився. — Чорт забирай, варто поглянути правді у вічі! Люди вмикають свої кольорові тривимірні телевізори не для того, щоб побачити гостьову зірку вечора. На Землі не менше тисячі таких зірок, плюс ще кілька в колоніях на Марсі.

Вони вмикають телевізори, щоб побачити *мене*. І я завжди там. Джейсон Тавернер ніколи не розчаровував своїх прихильників і ніколи їх не розчарує. А Гезер нехай ставиться до своїх як хоче».

— Ти не любиш їх, бо не любиш саму себе. У глибині душі ти вважаєш, що у них поганий смак, — проказав Джейсон, доки вони, ухилиючись від настирливих рук і працюючи ліктями, проштовхувалися задушливим, пропахлим потом коридором.

— Вони ідіоти, — буркнула Гезер, а тоді тихо вилялася, оскільки її великий крислатий капелюх зірвався

з голови й назавжди зник у китовому череві натовпу фанатів, що тиснули на них з усіх боків.

— Вони ординари, — проказав Джейсон їй на вухо, наполовину сховане під великим завитком блискучого рудого волосся. Цю славетну зачіску сьогодні часто й бездоганно копіювали в салонах краси по всій Террі.

— Ненавиджу це слово, — невдоволено буркнула Гезер.

— Вони ординари і вони нікчеми. Адже це й означає «бути ординаром». Хіба ні? — сказав він, вкусивши її за мочку вуха.

— О, Боже! Летіти на невеличкій кризі порожнечу. Ось чого мені бракує — безмежної порожнечі. Без голосів, без запахів, і щоб ніхто не жував під вухом пластикові жуйки всіх дев'яти кольорів райдуги.

— А ти їх і справді ненавидиш.

— Авжеж. Як і ти, — на якусь мить вона зупинилася й повернулася до нього обличчям. — Ти чудово знаєш, що вже давно втратив свій клятий голос. А тепер просто наживаєшся на колишній славі. Але минуле не повернути. — Тоді, посеред галасу й криків юрби, які й далі не вгавали, посміхнулася і додала тоном, у якому вчувалася теплота: — Що скажеш, ми старіємо? Разом? Як чоловік і дружина?

— Шості не старіють, — відказав Джейсон.

— Ой, розкажи мені, — вона простягнула руку й торкнулася його кучерів. — Скільки років ти вже їх фарбуєш? Рік? Можливо, три?

— Сідай у неболіт, — мовив він, виводячи її з будівлі на Голлівудський бульвар.

Сяду, якщо візьмеш верхнє сі. Пам'ятаєш, як тоді...

Він заштовхав її в літальний апарат, втиснувся поруч, допоміг Елу Бліссу зачинити дверцята, й вони одразу ж

шугнули вгору, у затягнуте дощовими хмарами нічне небо. У сяйливе небо Лос-Анджелеса, яке було таким яскравим, немов зараз стояв полудень. «Полудень як для тебе, так і для мене, — подумав він. — Для нас обох упродовж усього нашого життя. І так буде завжди, адже ми — шості. Обоє. Не залежно від того, чи знають вони про це, чи ні».

«Проте вони не знали», — подумав він, і ця похмура думка чомусь його потішила. Вони нікому про це не розповідали, хоч обоє це чудово усвідомлювали. Бо саме так воно й мало бути. І завжди було... навіть пропри те, що тепер усе пішло шкереберть. Принаймні на погляд розробників. Великих мудрагелів, які вирішили ризикнути й таки помилилися. Сорок п'ять років тому, коли світ був іще зовсім юний і на тепер уже зниклих японських вишнях у Вашингтоні виблискували краплі дощу. А благородний експеримент пахнув весною. Хоча й недовго.

— Летімо в Цюрих! — запропонував Джейсон.

— Я надто втомлена, — відказала Гезер. — До того ж він наганяє на мене нудьгу.

— Що? Маєток? — не повірив він. Гезер сама його для них обрала, і вони роками ховалися там від решти світу. Зокрема від настирливих прихильників, яких вона так ненавиділа.

— Так, маєток. Швейцарські годинники. Хліб. Бруківка. Засніжені схили.

— Гори, — сказав він, усе ще почувуючись ображеним. — Біс із ним! Полечу без тебе.

— З іншою?

— Ти справді *хочеш*, щоб я полетів з іншою? — він просто не міг цього зрозуміти.

— Ти і твоя привабливість. Твій шарм. Ти здатний вкласти будь-яку дівку на світі у те своє велетенське

мідне ліжко. Хоч у ньому ти не такий уже й жеребець, коли доходить до справи.

— Господи! Ну, почалося, — з відразою мовив Джейсон. — Знову ти за старе. До того ж найбільше тебе непокоять ті, кого ти сама понавигадувала.

— Ти знаєш, як ти виглядаєш, — розвернулась до нього Гезер, — навіть попри те, що тобі вже давно не двадцять. Ти — красень. Тридцять мільйонів щотижня пожирають тебе очима. І їх цікавить аж ніяк не твій голос... їм не дає спокою твоя врода.

— Те саме я міг би сказати й про тебе, — уїдливо відповів він. Йому хотілося побути з нею на самоті подалі від усіх, у будинку на околицях Цюриха, який завмер у мовчазному очікуванні їхнього повернення. Джейсону здавалося, ніби сам будинок прагне, щоб вони лишилися там — і не на ніч або тиждень, а назавжди.

— Я теж виглядаю молодшою, ніж є насправді, — мовила Гезер.

Він похапцем глянув на неї, відтак придивився пильніше. Пишне руде волосся, бліда веснянкувата шкіра, правильний римський ніс. Великі, глибоко посаджені фіолетові очі. Так, вона мала рацію. Вона й справді не виглядала на свої роки. Звісно ж, Гезер ніколи не користувалася послугами телефонної трансекс-мережі. На відміну від нього. Утім, робив він це, правду кажучи, вкрай рідко. Тож не підсів, не зазнав жодних ушкоджень мозку й не почав передчасно старіти.

— Ти збіса гарна, — видушив із себе Джейсон.

— А ти?

Його це не зачепило. Він знав, що й досі може розраховувати на свою харизму, прописану в його хромосомах сорок два роки тому. Вона не помилилася, він і справді вже

майже цілком посивів, тому доводилося постійно фарбуватися. Також де-не-де почали з'являтися зморшки. Однак...

— Доки у мене є мій голос, я не пропаду. І матиму все, що забажаю. Ти помиляєшся щодо мене — це все твоя схильність до відчуженості, притаманна всім шостим, твоя так звана «вишпекана індивідуальність». Гарзд, якщо ти не хочеш у Цюрих, то куди *хочеш*? До тебе? До мене?

— Я хочу за тебе заміж, — відказала Гезер. — Тоді нам не доведеться розриватися між твоїм і моїм житлом — ми матимемо наше. Я полишу естраду, заведемо трьох діточок, і всі вони будуть схожі на тебе.

— Дівчатка також?

— У нас будуть лише хлопчики.

Він нахилився й поцілував її в носа. Гезер усміхнулася, взяла його за руку й ніжно її погладила.

— Сьогодні ми можемо полетіти куди завгодно.

Джейсон проказав це низьким, твердим й упевнено-вивіреним тоном, практично батьківським — зазвичай на Гезер таке діяло, навіть коли вже не діяло ніщо інше. «Або ж я просто тебе кину», — подумав він.

Цього вона й боялася. Інколи під час їхніх сварок, зокрема в Цюриху, де ніхто не міг їх почути або втрутитися, він помічав цей страх на її обличчі. Перспектива зостатися самотньою жахала Гезер, і вони обоє про це знали; цей страх був незмінною частиною їхнього спільного життя. Не публічного, звісно ж: як професіонали, що працювали в індустрії розваг, вони завжди вміли себе контролювати — хоч би як сильно вони сварилися й хоч якими емоційно віддаленими одне від одного почувалися, на очах у глядачів, авторів листів і галасливих фанів вони завжди лишалися парою. Навіть справжня ненависть не змогла б цього змінити.

Однак між ними вона була неможливою. Занадто багато спільного. До біса всього, що вони отримували одне від одного. Навіть те, що вони просто сиділи поруч у «Роллз-ройсі» й торкалися одне одного, робило їх щасливими. Принаймні поки що.

Джейсон запхав руку в кишеню піджака зі справжнього шовку (ручного крою — можливо, таких на весь світ набралось б не більше десятка) й дістав пачку банкнот. Великий, щільно збитий стосик.

— Носити з собою стільки готівки — не найкраща ідея, — сказала Гезер повчальним материнським тоном, який він так ненавидів.

— З цим ми можемо податися будь-куди... — мовив Джейсон, самовпевнено демонструючи пачку банкнот.

— Якщо тільки який-небудь студент-нелегал, якому буквально вчора поталанило потайки вибратися з нір під університетським містечком, не відрубає тобі руку й не втече з цими грошима, прихопивши з собою і твою руку, і твої показні грошенята. Ти завжди корчиш із себе казна-що. Поводишся крикливо й галасливо. Поглянь на свою краватку! Лише поглянь на неї! — вона підвищила голос.

Було схоже, що Гезер і справді не на жарт розлютилася.

— Життя не триває вічно, а багатство тим паче, — сказав Джейсон, проте сховав пачку банкнот до кишені й спробував розгладити рукою випуклість, яка тепер утворилася на його поза тим бездоганному піджаку. — Просто хотів тобі щось купити.

Це спало йому на думку лише зараз. Насправді, він планував витратити ці гроші трохи інакше — у Лас-Вегасі, граючи в блекджек. Оскільки він був шостим, то завжди мав змогу виграти у цій грі, що, власне, й робив. У нього

була перевага над усіма, навіть над дилером. «Та й, врешті, — самовдоволено подумав він, — і над розпорядником казино теж».

— Брехня! — відказала Гезер. — Нічого ти не збирався мені купувати! Це зовсім на тебе не схоже. Ти егоїст і завжди думаєш тільки про себе. Це гроші на хвойд. Певно, збираєшся зняти собі якусь пишногруду білявку й затягнути в ліжку, вгадала? Мабуть, повезеш її в наш дім у Цюриху, де я, до речі, не була вже чотири місяці. Хоча зараз могла б уже бути вагітною.

Ця репліка видалася йому дивною, як і те, що з усіх можливих докорів їй на гадку спало саме це. Утім, Гезер часто робила або казала щось таке, чого він не розумів. Було багато речей, які вона воліла тримати в таємниці, не розкриваючи їх ані перед ним, ані перед своїми прихильниками.

Однак за роки знайомства він чимало про неї дізнався. Наприклад те, що в 1982 році вона зробила аборт — це була одна з тих таємниць, які вона оберігала особливо ретельно. Також йому було відомо, що колись вона нелегально вискочила заміж за лідера студентської комуні й цілий рік прожила в норах під Колумбійським університетом серед смердючих бороданів, яких копи й нацгарди назавжди загнали під землю. Якби не поліція й національна гвардія, які оточили всі кампуси, ці студенти розповзлись би по всіх усядах, ринувши зі своїх нір, мов чорні щури з корабля, що тоне.

Окрім цього Джейсон знав, що рік тому її заарештовували за зберігання наркотиків. І лише впливовість її заможної родини дозволила зам'яти *таку* справу: ані її гроші, ані харизма, ані слава не допомогли їй вибратися з халепи, коли за неї взялася поліція.

Усе це минуле залишило в душі Гезер свої шрами, але він знав, що нині з нею все гаразд. Як і всі шості, вона мала неабияку здатність до самовідновлення. Це було старанно закладено в кожному з них. Як і багато чого іншого. Навіть Джейсон у свої сорок два роки не знав усіх їхніх можливостей. А він також багато чого пережив. Здебільшого йшлося про боротьбу з конкурентами — на шляху до слави йому довелося переступити через чимало трупів.

— Ці крикливі краватки... — почав був Джейсон, але його перебив телефонний дзвінок.

Він зняв слухавку й привітався. Мабуть, телефонував Ел Блісс, який хотів розповісти про рейтинги сьогоднішнього шоу.

Утім, він помилився. У слухавці звучав жіночий голос, різко й гучно вгризаючись у вухо:

— Джейсон? — голосно запитала дівчина.

— Так, — відказав він, а тоді, прикривши долонею слухавку, повернувся до Гезер: — Це Мерилін Мейсон. Якого чорта я дав їй номер свого небольота?

— Хто в біса така ця Мерилін Мейсон? — роздратовано поцікавилася Гезер.

— Пізніше розповім, — Джейсон забрав долоню зі слухавки й мовив: — Так, крихітко. Джейсон на зв'язку. Його справжня реінкарнація з плоті та крові. Що трапилось? Судячи з твого голосу — якась халепа. Невже тебе знову виселяють?

Він підморгнув своїй подружці й криво усміхнувся.

— Поклади слухавку, — мовила Гезер.

— Та ж намагаюсь, намагаюсь... Хіба не бачиш? — пробурмотів Джейсон, знову прикриваючи мікрофон. — Давай на чистоту, Мерилін! Розкажуй усе, як є.

Упродовж двох років Мерилін Мейсон була, так би мовити, його протезе. Хай там як, але вона хотіла стати співачкою, бути багатою, знаменитою, купатися в любові публіки, одним словом, бути такою, як він. Якось вона зайшла в студію під час репетиції, і він її помітив. Напружене стурбоване личко, короткі ноги, міні-спідничка за межею фолу — він як справжній профі помітив це буквально миттєво. А вже за тиждень організував для неї прослуховування в «Коламбія Рекордз», компанії, яка заправляла їхніми виконавцями й репертуаром.

За той тиждень відбулося чимало всякого, проте воно аж ніяк не було пов'язане зі співами.

— Нам треба зустрітись, — пронизливо мовила Мерилін прямісінько йому у вухо. — Інакше я себе вб'ю, і відчуття провини не даватиме тобі спокою аж до ско-ну. А ще я розповім тій Гезер Гарт, що ти весь цей час зі мною спав.

Джейсон подумки зітхнув. Чорт забирай, він і так був виснажений після цілої години шоу, протягом якої мусив тільки те й робити, що усміхатися.

— Сьогодні я вже лечу на ніч до Швейцарії, — твердо мовив він, проказавши це так, наче говорив із розбещеним дитям. Зазвичай, коли Мерилін охоплював такий звинувачувально-параноїдальний настрій, це спрацьовувало. Утім, на жаль, не цього разу.

— З твоїм небадьотом за мільйон баксів тобі вистачить п'яти хвилин, щоб прилетіти сюди, — прокричала Мерилін. — Я просто хочу п'ять секунд із тобою поговорити. Я маю сказати тобі щось дуже важливе.

«Вочевидь, завагітніла, — подумав Джейсон. — Мабуть, якось ненавмисне — або й навмисне — забула прийняти пігулку».

— Ну і що за ці п'ять секунд ти скажеш мені такого, чого я досі не знаю? — різко запитав він. — Можеш сказати це зараз.

— Я хочу, щоб ти побув поряд зі мною, — промовила Мерилін, як і зазвичай, не надто замислюючись над своїми словами. — Ти просто мусиш прилетіти. Ми вже півроку не бачилися, і за цей час я багато про нас думала. Зокрема про наше останнє прослуховування.

— Гаразд, — відповів Джейсон, відчуючи, як його переповнює гнів та обурення. Ось що отримувеш, коли намагаєшся збудувати кар'єру для таких нездар, як вона. Він грюкнув слухавкою й розвернувся до Гезер: — Радий, що ти з нею не знайома. Вона просто...

— Чорта з два! — відрізала Гезер. — Я «з нею не знайома», бо ти добряче про це попіклувався.

— Хай там як, але я влаштував їй не одне, а цілих два прослуховування, і вона їх обидва завалила, — сказав Джейсон, скерувавши неболіт праворуч. — А тепер, щоб не вважати себе нікчемом, вона в усьому звинувачує мене. Немов причина її невдач у мені. Розумієш про що я?

— А цицьки в неї гарні?

— Правду кажучи, так, — усміхнувся Джейсон, і Гезер засміялася. — Ти ж знаєш мою слабкість. Але свою частину угоди я виконав. Я влаштував їй прослуховування. Навіть *два*. Останнє відбулося півроку тому, і я впевнений, що вона й досі не заспокоїлась. Цікаво, що ж вона хоче мені сказати?

Він натиснув кнопку контрольного модуля і вправно встановив курс автопілота на будинок Мерилін, на даху якого був невеликий, проте достатній для посадки майданчик.

— Мабуть, вона в тебе закохана, — проказала Гезер, коли неболіт сів на дах хвостовою частиною й випустив сходи.

— Як і сорок мільйонів інших, — добродушно відповів Джейсон.

Гезер зручніше вмостилася в ковшеподібному сидінні небольота.

— Тільки не затримуйся, інакше, клянуся Богом, полечу без тебе.

— І залишиш мене з Мерилін?

Вони обоє розсміялися.

— За мить повернуся.

Він підійшов до ліфта й натиснув на кнопку.

Зайшовши до квартири Мерилін, він одразу збагнув, що вона з'їхала з глузду. Обличчя змарніле й залякле, а тіло настільки висушене, що здавалося, ніби вона намагалася проковтнути й перетравити саму себе. До того ж — очі. Мало що пов'язане з жінками або їхнім тілом викликало в нього відчуття тривоги, а от погляд — так. І от тепер її очі, абсолютно круглі, з величезними розширеними зіницями, вп'ялися у нього, а сама вона мовчки стояла перед ним зі складеними на грудях руками, непохитна й напнута, мов струна.

— То кажи вже, — мовив Джейсон, намагаючись відновити своє відчуття переваги. Зазвичай, — насправді практично завжди — спілкуючись із жінками, ситуацію контролював він. Правду кажучи, Джейсон вважав це своїм особливим умінням. Утім... тепер він не знаходив собі місця. А вона й далі мовчала. На її густо нафарбованому обличчі не було видно ні кровинки, й сама вона радше скидалася на живий труп. — Хочеш ще одне прослуховування? Ти про це хотіла поговорити?

Мерилін заперечно похитала головою.

— Гаразд, ну то скажи, у чому річ? — втомлено, хоч
заразом і стривожено запитав Джейсон. Однак йому вда-
лося не виказати оту занепокоєність своїм голосом. Він
був занадто хитрим, занадто досвідченим, аби дозволи-
ти їй відчувати свою розгубленість. Адже знав, що в супе-
речках із жінками дев'яносто відсотків блефу, до того ж
з обох боків. Тож головне полягало не в тому, що ти
робиш, а як.

— Хочу тобі дещо показати, — Мерилін розвернулась
і подалася на кухню, зникнувши на якусь мить із його
поля зору. Джейсон рушив за нею.

— Ти й досі звинувачуєш мене в тому, що обидва про-
слуховування... — почав було він.

— Ось! Тримай!

Мерилін узяла з сушарки для посуду поліетиленовий
пакет, якусь мить потримала його в руках — її облич-
чя й досі було бліде та заціпеніле, а очі вирячені й нез-
мигні, — а тоді раптом розкрила кулюк, розмахнулася
й підскочила до нього.

Усе трапилося так швидко. Джейсон інстинктивно
подався назад, проте зробив це надто повільно й над-
то пізно. П'ятдесят живильних трубок желеподібної
губки-обіймальниці «Каллісто» вже міцно вп'ялися
йому в груди. І він відчув, як вони щораз глибше про-
никають у його плоть.

Джейсон миттю кинувся до підвішеної над плитою
кухонної шафи, гарячково схопив з полиці напівпорож-
ню пляшку скотчу, відкрутив неслухняними пальцями
кришечку й вилив вміст пляшки на слизняка. Він мислив
ясно, можливо, навіть занадто ясно, як на таку ситуа-
цію. Не запанікував. Натомість просто поливав істоту
алкоголем.

Якусь мить нічого не відбувалося. Джейсону й далі вдавалося якось тримати себе в руках і не піддаватися паніці. Аж раптом ота гидота забулькала, сіпнулася від корчів і впала на підлогу. Вона була мертва.

Відчувши слабкість, він опустився на стілець. Щосили намагався не знепритомніти. Кілька трубок лишилися всередині тіла, і вони й досі були живими.

— Непогано, — простогнав він. — Ти майже мене вколошкала, сучесько ти дрәне!

— Не майже, — спокійним беземоційним голосом промовила Мерилін. — Кілька трубок досі в тобі, і ти це знаєш. Достатньо лише поглянути на твоє обличчя. Пляшкою скотчу їх звідти не викуриш. Власне, *нічим* їх уже звідти не викуриш.

На цих словах Джейсон знепритомнів. Крізь пелену, що застинала йому очі, він побачив, як підіймається сіро-зелена підлога. А тоді все зникло. Навкруги запанувала порожнеча, у якій не було навіть його.

Біль. Джейсон розплющив очі й одразу торкнувся грудей. Шовковий костюм ручного крою безслідно зник. Натомість він був одягнений у звичайну лікарняну накидку й лежав на каталці.

— Господи! — пробурмотів Джейсон, доки двоє санітарів квапливо котили його коридором.

Над ним схилилася Гезер Гарт, яка, як і він, попри стурбованість і пережите потрясіння, зберегла повний контроль над своїми емоціями.

— Я так і знала, що щось не так, — швидко проказала вона, доки санітари ще не завезли його в операційну. — Тому вирішила не чекати й одразу пішла за тобою.

— Певно, думала, що ми в ліжку, — ледь чутно мовив він.

— Лікар сказав, що ще п'ятнадцять секунд, і ти отримав би соматичне ураження, саме так він це назвав. Ця штука опинилася би всередині.

— Зі слизняком я впорався. А от позбутися всіх живильних трубок не вдалося. Просто не встиг.

— Знаю. Лікар мені все розповів. Вони хочуть оперувати тебе якомога швидше. Якщо трубки не проникли надто глибоко, можливо, їм вдасться щось вдіяти.

— Я добре з усім цим впорався, — заплющивши очі від болю, проскреготів Джейсон. — Хоч і не досить добре. Не вистачило якоїсь дециці.

Розплющивши очі, він побачив, що Гезер плаче.

— Невже все настільки погано?

Потягнувшись, Джейсон узяв її за руку, й коли вона стиснула його пальці, він відчув у цьому стисканні любов. А тоді все зникло. Зостався тільки біль. І більше нічого: ані Гезер, ані лікарні, ані санітарів, ані проблиску світла. І жодного звуку. Це була мить вічності, і вона поглинула його до останку.